

Nancy Lee

De tijd van leven

Vertaald uit het Engels
door Nicolette Hoekmeijer

Ambo|Anthos
Amsterdam

De dag gaat onder in vlammen. Roetkleurige wolken pletten de zon tot een rode vlek aan de horizon. Het afnemende licht is bedrieglijk, kleurt de bergen roodbruin, verandert heggen en asfalt in spiegels. Gerry knijpt haar ogen tot spleetjes tegen het felle licht, haar greep op het stuur half zweet en half plakkerig rubber, terwijl ze met haar tien-versnellingenfiets wegscheurt van een nog halfvol bord en de bemoeizucht van haar moeder, langs *split levels* en brede gazons.

Ze gaat het park in en laat zich uitrijden, schudt haar armen los, slikt het hart weg dat haar in de keel klopt, laat het grind onder haar banden knerpen. Verderop op het pad staan een paar oude mannen, met bretels en opgerolde hemdsmouwen, gebogen over jeu-de-boules-ballen. Ze klakken met hun tong als ze eraan komt. Opaatjes wier blik wordt getrokken door wapperende haren en skinny jeans, die de bemodderde gympen en de rafelige legerjas niet lijken op te merken. Ze haalt het petje uit haar achterzak, duwt haar haren omhoog en eronder. De oude mannen kreunen, maken teleurgestelde gebaren.

De schemering kruipt op uit het natte gras, vermengt zich met de schuimige stank uit de nabijgelegen vijver. Waar het pad naar beneden loopt, naast de trimbaan, hangen BMX-jongens in de langgerekte schaduwen van de wilgen. Gerry mindert vaart om ze goed te kunnen bekijken. Fietsen in het gras, bierflesje aan de lippen, gespierde lijven als grillige contouren. Jongens met een diploma maar zonder werk; ze struinen door het park in gebleekte jeans

en spijkerjacks, roken joints en steken met een zakmes in op picknicktafels. Een van hen steekt een middelvinger omhoog, vlak voor zijn Ray-Ban-zonnebril, en roept: 'Heb ik iets van je aan, homo?' Vettig haar, open mond. Hij laat zich achterover zakken, de knieën uitnodigend gespreid.

Ze schat de afstanden in: van ieder van de jongens naar hun fiets, van haar plek op het pad naar de uitgang van het park, dan zet ze kracht, klaar om voorbij te scheuren. Op het allerlaatste moment maakt ze een schuiver met haar achterwiel, sproeit een fontein van opspattend grind over hen heen, hoort het ketsen als granaatscherven terwijl zij wegrijdt.

'Je bent er geweest, eikeltje!' roept een van hen. Maar ze is al weg. Ergens achter haar spat een bierflesje uit elkaar tegen een boom.

Onder het gegons en geknetter van straatlantaarns komt ze langs verlichte ramen van huizen waar moeders de keuken opruimen en vaders voor de televisie hun krant openslaan. Ze kent hun dochters, kleurloze meisjes die in de gang op school tegen haar op botsen, dreigende blikken werpen. Kakmeisjes met een stijf geföhnd bobkapsel en een gemaakte glimlach, als een suikerspin die over prikkeldraad is gespannen. Rock chicks met een wezenloze blik, die ruiken naar sigaretten, Juicy Fruit en Charlie, grote tassen behangen met veertjes en konijnenpootjes. Gewapend met moussepatronen en haarspray zitten ze in hun gebarricadeerde slaapkamer, hun kaken kauwend op Tic Tacs. Ze draaien knopen in het telefoonsnoer, maken cassettebandjes met hun lievelingsnummers, trekken hun vriendje af voor ze hun huiswerk gaan maken.

Het lijkt wel of Gerry's hoofd er altijd vol van is, meisjes, fladderend, drementelend. Op school hangen ze wat bij de kluisjes, trekken naar elkaar maar niet naar haar. Ze moet ze negeren, bijt ze zichzelf toe. Hun openhangende mond als ze haar op het journaal zien, als het eenmaal zover is, dát beeld moet ze koesteren.

Ramen vervagen tot gele vegen. Ze trapt harder, begint met aftellen, hoort in gedachten de raketten door de lucht gieren, ziet wijken in rook opgaan, huizen vlam vatten als balsahout, elk afzonderlijk deeltje een inferno. Ze raast de heuvel af, weg van de

dochters van niks, het geluid wanneer ze door vlammen worden verteerd.

Megans huis is donker, op het blauwige schijnsel van de televisie in de woonkamer na. Gerry vraagt zich af of Megans vader weer in zijn stoel in slaap is gevallen, zijn pak gekreukt, zijn schoenen glimmend gepoetst. Ze rijdt om de struiken heen naar de half ingegraven septische put, trekt haar mouwen op, tast het roestige deksel af naar een houvast waaraan ze zich niet openhaalt. Ze trekt zich op, zwaait een been over de rand en gaat op haar knieën zitten, reikt naar het raam en voelt het scherpe pleisterwerk langs haar armen schuren. Als haar sleutelbeen bij de vensterbank is, knippert ze, wacht tot haar ogen zich hebben aangepast aan het schemerdonker in Megans kamer.

Megans lichaam in volle glorie: benen een open V, driehoekige bos schaamhaar, halvemaanvormige borsten, het kaalgeschoren hoofd onzichtbaar ergens onder het raam. Ian ligt op zijn buik, naakt vanaf zijn middel, armen om Megans bovenbenen geslagen, gezicht verborgen. Megan beweegt haar heupen in trage onderwatercirkels die Gerry doen sidderen.

Ze doet Megans bewegingen na met haar eigen heupen, gooit haar hoofd in haar nek zoals ze zich voorstelt dat Megan dat doet. In haar onderbuik voelt Gerry verborgen spiertjes trekken en schokken. Het gruis onder haar schoenen schuift mee met haar bewegingen. Haar voet glijdt weg, zachtjes, traag. Ze doet een stapje naar achteren op zoek naar houvast, maar vindt alleen ijle lucht die meegeeft. Tijdens de val graaien haar vingers naar het raamkozijn, fladderen haar handen, voelt ze een felle pijn in haar pols. De grond dreunt tegen haar rug.

Ze opent haar ogen en ziet groezelig schemerdonker, hoog gras, de hangende kopjes van paardenbloemen. Een snik welt op, wordt dan gesmoord. Ze rolt op haar zij en probeert normaal adem te halen. Als ze eindelijk weer rechtop kan zitten, ziet ze bloed, donkere druppels op het bleke vlak van haar arm.

In Megans woonkamer is het altijd bedompt, als een hand over Gerry's gezicht, een warmte die opstijgt uit de vloerbedekking onder haar sokken, die de lucht verzwaart. Gerry gaat op haar hurken voor Clem zitten, probeert zijn blik te vangen, houdt haar pols omhoog, met het geïmproviseerde verband, een stuk keukenrol dat is vastgezet met afplaktape. Ze wijst naar een rood plekje, waar het bloed erdoorheen sijpelt. Haar wonden interesseren hem niet. Hij kijkt langs haar naar het scherm.

Achter haar klinkt op de televisie het gerinkel van de reusachtige fruitmachines van *The Joker's Wild*. Ze heeft een hekel aan spelletjesprogramma's, zou willen dat ze naar het journaal kon kijken, er is een tweede Sovjetoorlogsbodem gesignaleerd in de Noord-Atlantische Oceaan, maar zodra ze van zender verandert begint Clem te schreeuwen. Dus kijkt Gerry aandachtig naar de groeven en putjes in zijn huid. Op sommige dagen lijkt zijn gezicht gevormd uit klei, of gesneden uit leer, vandaag is het uitgetekend op papier. Als ze een gummetje pakt zou ze hem zo kunnen laten verdwijnen.

'Gerry de Muis! Waar heb je Tom gelaten?' Ze schrikt van Ians stem. Hij staat in de gang, ontbloot bovenlijf, T-shirt in zijn hand. De gesp van zijn geopende ceintuur bungelt voor zijn broek. Een smalle baan haartjes loopt vanaf zijn navel zijn spijkerbroek in, zijn naaktheid is als een klap in haar gezicht, een provocatie.

Ze snuift, niet onder de indruk. 'Ik wil niet dat je me zo noemt.'

'Ik dacht al dat jij het was, die herrie.' Met zijn ellebogen rekt hij het T-shirt op, even worden zijn harige oksels zichtbaar.

Gerry krimpt ineen. 'Dat je dat kon horen, met je mond vol.'
'Jaloers?'

'Nee, maar Larkwel, denk ik.' Het licht van de tv tekent vormpjes in het donker van Clems ogen.

'Als je je kop maar houdt. Ik meen het.' Hij trapt tegen de deurpost om zijn woorden kracht bij te zetten. Ze doet of ze hem niet hoort, wacht tot hij weggaat.

Hoe ze ook haar best doet, ze ziet niets van de jeugdige Clem terug in de man die hier zit. Heel anders dan de microfiches in de bibliotheek, vergeelde kranten die van achteren worden belicht, röntgenfoto's van het verleden: een man met een scherp gezicht en dikke brillenglazen, het krullende haar in een lok op zijn voorhoofd. Clem, die vijftwintig jaar heeft gezeten voor de dood van een zwerver die lag te slapen onder een bouwkeet bij de aanleg van een dam. De maximale straf omdat hij weigerde de namen te geven van de andere actievoerders, een detail dat hem, in haar ogen, onderscheidt van het giftige afval van de volwassenheid.

Ze vraagt zich af of de dode man Clem is blijven achtervolgen, of het de verklaring kan zijn van zijn grijze haar, de verwilderde blik in zijn ogen, of de gevangenis zo iets met iemand kan doen, of zij als jong meisje de gevangenis in zou kunnen gaan om er als een strompelend oud vrouwtje weer uit te komen.

Megan zal Clem binnenkort in een bejaardentehuis doen. Zelfs als Gerry al de moed zou kunnen opbrengen het hem te vertellen, zou hij het niet begrijpen. Ze legt haar vingers op zijn perkamenten pols, houdt haar adem in om zijn fladderende hartslag te voelen.

Ze treft ze gevieren aan de keukentafel. Andri vertelt over de tests die ze dat weekend hebben gedaan, op de boerderij van Michelles familie. Gerry laat zich op de stoel naast hem zakken, trekt haar voeten op de zitting, probeert zich een voorstelling te maken van Andri en de zwangere Michelle, in laboratoriumjas en met veiligheidsbril, die dingen laten ontploffen en de resultaten noteren op een klembord. Wat voor dingen weet ze niet precies. Andri frunikt wat aan een rolletje hoestpastilles, haalt met korte, gedecideerde rukjes het aluminium wikkel eraf, begint aan een labyrinti-

sche uiteenzetting over trajectorische effecten, gravitatievelden, het behoud van het impulsmoment. Zijn baard dempt zijn rauwe, Oost-Europese klanken. Ze snapt de betekenis van zijn woorden maar niet de boodschap waarin hij ze aaneenrijgt.

Aan de andere kant van de tafel kijkt Ian haar dreigend aan, leunt achterover op zijn stoel en ontlokt een plastic piep aan de metalen poten. Ze ontwijkt zijn blik door te kijken hoe Megan de was opvouwt, hoe haar ranke vingers de naden van Clems overhemden gladstrijken. Megans profiel doet Gerry denken aan oude standbeelden in schoolboeken: harde gebeeldhouwde hoeken die samenkomen in de zachte welving van haar lippen. Haar geschoren hoofd is een voortdurende verlokking, als een vachtje. Gerry haalt haar handen over haar spijkerbroek, vindt troost in de wrijving.

Terwijl Andri praat, knikt Michelle instemmend. Haar zwanerschap geeft Gerry zowel een beschermd als een beschermend gevoel. Soms heeft ze bewondering voor Michelles ingetogen rust, zo totaal anders dan de opwinding die Gerry voelt terwijl ze wacht op een kans het woord te nemen. Op andere momenten stemt Michelles vredige uitstraling Gerry treurig. Misschien komt het door Michelles familie: haar gestoorde broer die in zijn eentje op een boerderij woont, wapens verzamelt en gelooft in vliegende schotels en mensen die in het binnenste van de aarde wonen, en hun ouders die zijn omgekomen bij een auto-ongeluk toen zij nog op de middelbare school zat.

Ian boert, een diepe, gapende galm.

Andri praat door, krabbelt wat op het vel papier voor zijn neus, maakt een schets van het gebouw, de straat, pijlen die alle kanten op wijzen. Onder zijn gekreukelde jas vallen de boord van zijn overhemd en trui over elkaar. Gerry bewondert hem omdat hij anders is, omdat hij bang is voor koude, omdat hij twee verschillende kleuren ogen heeft, omdat zijn vlassige baard een grillig patroon heeft. Ze heeft een zwak voor zijn geur, de mentholkeelpastilles die tegen zijn scheve tanden tikken. Citroen, maar niet wee en gekweekt, groen en scherp, als onrijp fruit. Door zijn norsheid lijkt hij een oude man gevangen in het lichaam van een jongere man. In zijn vaderland is hij opgeleid tot elektrotechnicus, misschien is hij daar-

door zo serieus. Ze kijkt aandachtig naar de gladde huid boven zijn baard en zijn kraag en ze zou willen dat ze die stukjes kon aanraken, zijn ware leeftijd kon achterhalen.

Andri zei dat het 'een makkie' was, de eerste keer dat Megan vroeg of hij er eentje kon maken. Gerry vangt allemaal flarden op, schuift telkens wanneer haar wordt gevraagd de kamer te verlaten de slecht passende puzzelstukken in elkaar. Ian heeft twee keer tegen haar gezegd dat ze weg moet blijven. Zij heeft de langste adem, klimt door het raam naar binnen, duikt op in de kelder, zit op de veranda en klost over de trap. Ze probeert zichzelf onmisbaar te maken door mee te helpen met Clem.

Andri vangt haar blik op en glimlacht. Knipperend kijkt ze naar de tafel. Hij pakt haar pols, zijn greep warm en vlezig. Zijn duim strijkt over het groezelige verband. 'Geprobeerd jezelf van kant te maken?'

Ze rukt haar hand los, legt hem in haar schoot, heen en weer geslingerd tussen trots en schaamte, om het feit dat ze tot zelfmoord in staat wordt geacht, maar ook weer niet, schudt haar hoofd.

'Jammer.'

'Andri!' Megans verontwaardiging doet het bloed naar Gerry's wangen schieten.

'Wat nou? Toen ik zo oud was als zij probeerden we voortdurend zelfmoord te plegen. Het was een houding.'

Gerry kijkt naar de rimpeltjes bij Andri's ogen. Ian is drie jaar ouder dan zij, Megan en Michelle worden in dezelfde maand negenentwintig, maar Andri blijft een raadsel. 'Wanneer was jij dan zo oud als ik?'

Andri doet alsof hij door een kogel wordt geraakt en zakt op tafel in elkaar. Iedereen lacht. Gerry glimlacht, onzeker nu ze per ongeluk een grapje heeft gemaakt.

'Je kent geen genade,' zegt Andri terwijl hij rechtop gaat zitten.

Megan staat op om water op te zetten voor Clems thee en zijn medicijnen. 'Hoe zit het met de route?'

Ians stoelpoten komen met een klap op de grond. Gerry voelt een druk op haar voet. Ians hiel staat erop, duwt hem naar beneden, zijn blik daagt haar uit hem te verlinken. 'Klaar.'

‘Heb je hem uitgetekend? Alles in kaart gebracht? Van begin tot einde getimed?’

‘Ja, wat dacht je?’ Ian grinnikt.

Gerry zuigt op de binnenkant van haar wang, verbijt de pijn.

‘Maar goed.’ Hij steekt zijn kin naar voren. ‘Wat hebben we aan een route als we het gebouw niet eens in komen?’ Zijn schoen komt iets omhoog. Gerry krult haar tenen tegen de kramp.

Megan kijkt hem strak aan. ‘Ik werk nog aan de toegang. Wie weet wat er vanavond gebeurt.’

Ians mond trekt tot een streep.

Andri gnuift en grinnikt, alsof er nog een grap is verteld. Hij is zo cool dat Gerry onder tafel in zijn hand wil knijpen.

Ian en Megan blijven in de keuken ruziën. De fluitketel zingt zijn eigen klaagzang. Gerry wacht op de bank, hoopt dat Ian de deur uit zal stormen, zodat zij Megan alleen kan spreken. Met de overdaad aan opgevangen informatie kan ze zich makkelijk een rol toebedelen in hun plan. Ze is naar het gebouw gegaan, heeft vanaf de stoep naar binnen gegluurd, heeft door glazen wanden in de donkere lobby getuurd, waar het compacte beveiligingspaneel staat, eenzaam voor de liftschachten. Door het woord ‘inkomstenbelasting’ vraagt ze zich af of er geld ligt.

Buiten staat Andri’s Chevette te ronken. Gerry doet een elastieke om haar haren. Het schiet terug en ze vloekt om de felle pijn. Ze verontschuldigt zich tegenover Clem en wurmt wat losse plukken onder haar petje.

‘Ian brengt je wel even.’ Megan staat in de deuropening, armen over elkaar.

‘Ik ga fietsen,’ zegt Gerry. Ze doet een stap opzij om niet in het voorbijgaan een duw van Ian te krijgen.

Megan schudt haar hoofd. ‘Het is laat. Zorg dat ze veilig thuiskomt.’

Ian rukt de voordeur open. Op het stoepje staat een man met een snor, in een paisley-overhemd, tragtje bier onder zijn arm, zijn hand al bij de deur om aan te kloppen. Ian beweegt de klink op en neer. De metalige klikjes werken Gerry op de zenuwen. De avond-

lucht stroomt binnen en komt koud tot stilstand tegen haar wangen. De man op het stoepje glimlacht, zonder te knipperen.

‘Deur dicht, verdomme!’ Clems stem is verrassend hard.

Megan giechelt.

Gerry grinnikt, zou willen dat ze zich op tijd had omgedraaid om zijn lippen te zien bewegen.

Onhandig wurmen ze zich door de deur. Ian en Gerry schuifelen naar buiten, de man glipt naar binnen.

Op het gras dribbelt Ian met een denkbeeldige voetbal. ‘Wie denk je dat dat was?’

‘Magnum?’ De ringen van het cijferslot blijven steken onder haar vingers.

Ian grinnikt. ‘Ja, zo zag hij er wel een beetje uit, hè, met die snor? Jezus.’ Hij loopt terug naar de stoep en probeert door het raam in de woonkamer te kijken. ‘Kom eens.’ Hij schuift zijn handen in elkaar. ‘Ik help je omhoog en jij vertelt me wat ze aan het doen zijn.’ Door zijn enthousiasme lijkt de wereld heel even rechtvaardig.

‘Wat kan het jou schelen?’ Gerry duwt haar fiets weg van het huis. ‘Jij hebt Lark.’

‘Dat is waar.’

In het voorbijgaan geeft hij haar een duw met zijn schouder. Ze duikt weg en geeft hem een elleboogstoot, voelt hoe zacht het is onder zijn ribben.

‘Godsamme!’ Het doet haar goed dat zijn stem zo geladen is.

Vanaf de stoep kijken ze naar het raam. De gloeiende rechthoek toont slechts de hoekige achterkant van de televisie, een wazige plafondlamp, de bovenrand van de verste muur. Ian wipt licht op en neer. ‘Jezus, wat heb jij toch? Je bent wel heel kattig voor een meisje van twaalf. Ben je eindelijk ongesteld geworden of zo?’

‘Ik ben tenminste niet zo’n verwaande sloerie die op een privé-school zit. Ze is niet veel ouder dan ik, hoor.’ Gerry sleurt de fiets mee, de wielen bonken over de tegels.

Hij loopt achter haar aan de weg op. ‘Mocht je willen, Muis. Ze is een jaar ouder en een jaar of tien volwassener.’ Zijn hand pakt de rand van haar zadel, zijn arm schiet naar voren, als een zuiger die haar heen en weer kon trekken. ‘Ik pas al op je sinds de kleuter-

school, en daar krijg je geen dividend voor uitgekeerd, als je begrijpt wat ik bedoel.'

'Vertel het Megan dan, van haar.'

Zijn hoofd gaat met een overdreven ruk naar achteren. Ze heeft zin om hem een klap te verkopen, wil de schok over zijn gezicht zien glijden.

'Onze kleine mascotte heeft echt geen idee waar ze het over heeft.'

'Val dood.' Haar stem galmt schel en vals na in haar hoofd. Ze klinkt kinderachtig, zelfs in haar eigen oren.

'Toe.' De woorden langgerekt, jengelend. Hij tikt tegen de zadelslang, wijst naar zijn auto. 'Laten we de strijdbijl maar even begraven.'

Ze draait de pedalen langzaam maar krachtig rond, probeert haar evenwicht te bewaren, maakt een rondje. 'Ik ga.'

'Ik kom heus niet achter je aan.'

'Je meent het.' Ze scheurt weg, met tintelende benen.

Rondom het hele park gloeien lantaarnpalen, maar als ze afsnijdt is ze eerder thuis. Ineens grind, dat overgaat in gras, dan weer grind wanneer Gerry op het onverlichte pad haar rug recht. Ze trapt blind door, de lucht een maanloos schild, de nacht dik als fluweel tegen haar gezicht en armen.

Ze is niet bang voor het donker, houdt ze zichzelf voor. Ze is bang voor spinnen, bang om als maagd te sterven, bang voor het nieuwe virus, voor slaghoedjes en plutonium, voor oorlogsschepen in de Perzische Golf. Ze is bang voor het geluid van vliegtuigen, de vorm van bepaalde wolkenformaties, gasmaskers, onderzeeboten, de elektrische pieptoon van de noodzender, boerenakkers die eindigen in kilometers diepe silo's. Ze is bang voor generaals en admiraals, en oude blanke presidenten. Bang om haar vader te zien, bang om hem nooit meer te zien, bang voor stralingsziekte, voor reïncarnatie, bang om in het niets op te lossen en terug te keren in een wereld die is verwoest door kernwapens. Ze probeert niet te denken aan Ian die naar huis rijdt, de radio op vol volume, de verwarmde veiligheid van zijn auto.

Ze hoort een zoem, boven de wind in haar oren uit. Ze probeert het geluid te plaatsen, ritmisch en gonzend, als een zwerm bijen. Ze trapt harder. De lichten aan de rand van het park blijven hardnekkig op hun plek. Ze trapt harder. Boven haar hoofd hoort ze iets knappen en fladderen. Ze sluit haar ogen, maakt zich klein, borst naar het stuur om vogelveren te ontwijken, of erger nog, leerachtige huid. Het hart klopt haar in de keel. Het gonzen wordt luider, hijgerig en mechanisch. Een mannenlach laat haar schrikken door de nabijheid. Voor ze kan omkeren iets zwaars op haar rug, een harde klap. Haar fiets schiet onder haar weg.

Door inktzwarte duisternis bespikkeld met sterren, ziet ze zichzelf als een zwaan door de lucht scheren, reiken naar een trapezebalk waar ze net niet met haar vingers bij kan, en die dan helemaal wegvalt. Ze duikt naar beneden, hoopt op een vangnet maar ziet alleen het harde dek van een vliegdekschip. Ze komt bij wanneer ze graaiende handen op haar huid voelt. Gejaagde woorden, *shit, geld, klootzak*. Ze houdt zich dood, blijft roerloos liggen, ogen dicht. Ze luistert, stil van opluchting wanneer de handen zich terugtrekken, ze wacht tot ze verdwijnen.

De eerste trap komt als een verrassing, beukt in haar maag, slaat de lucht uit haar longen. De tweede boort zich in haar rug, doet de tranen in haar ogen springen, wringt een hijgend, droog geluid uit haar keel. Er wordt geschreeuwd dat ze op moet staan. Haar handen zetten af tegen de grond. Achter hun benen ziet ze haar fiets, frame verwrongen, wielen verbogen. Ze brengt een elleboog boven de steunen in haar hoofd, trekt haar knieën naar haar borst. Een hand pakt haar kin alsof hij haar wil troosten, haalt dan twee keer hard uit. Een schoen raakt de klep van haar pet. Vingers graaien in haar haar. *Tering, het is een meisje*. Schuifelende voeten, schrapende wielen.

Ze zegt tegen zichzelf dat ze moet opstaan en wegrennen.

Op de stoep voor haar huis blijft Gerry even staan, recht haar rug, spant de spieren van haar rechterzij, doet een poging haar voet op te tillen in plaats van hem over de grond te slepen. Ze maakt een geluid, *ggrugh*, om haar keel te schrapen, en slikt een ijzerachtige klodder slijm weg. Met een elleboog tegen haar pijnlijke ribben gedrukt draait ze haar sleutel in het slot, zet zich schrap voor moederlijke hysterie.

Symfonische muziek zwelt aan zodra ze de deur door komt, de warmte van het huis is tegelijkertijd geruststellend en afmattend. In de woonkamer beneemt Randy's grote, brede rug haar het zicht op de bank. Haar moeders in panty's gestoken voeten gekruist op de rand van de salontafel, de rest van haar moeder gaat volledig schuil, weggedoken achter hem. Op de televisie glijdt een camera langs steile kliffen, daarna een weids shot van een groene wei. Gerry houdt de voordeur vast, laat hem voorzichtig dichtvallen.

'Wat ben je laat.' Haar moeders arm komt ergens uit Randy's lichaam gezwaaid.

'Ja.'

'Randy heeft zijn videorecorder meegenomen. We hebben een film gehoord.' Het puntje van haar moeders kin steekt uit Randy's arm. 'Kom ook gezellig kijken.'

Gerry staat met haar gezicht naar de kapstok, frunnikt wat aan de zakken van haar jas en voelt dat haar moeder zich wil omdraaien, om Randy heen wil kijken om een glimp van haar op te vangen. Gerry drenkt haar stem in sarcasme. 'Eh, nee, bedankt.' Ze zet het

kracht bij met een grinnikje dat als een stroomstoot door haar gezicht gaat.

Haar moeder slaakt een zucht. 'Dan niet.'

Gerry klampt zich vast aan een slaphangende mouw, telt de seconden voordat ze zich weer kan omdraaien. Ze werpt voor de zekerheid een blik over haar schouder.

Op het scherm rent een actrice in een cape met capuchon door een druk treinstation; haar gang wordt begeleid door opzweepende muziek. Randy's blik overvalt Gerry, wezenloos en gealarmeerd.

Ze probeert te glimlachen. Ergens achter haar neus borrelt bloed op. Krampachtig trekt ze haar schouders op. Haar wijsvinger trilt als ze hem tegen haar lippen legt, in slow motion haar hoofd schudt. 'Ik ga naar bed,' roept ze naar haar moeder.

Haar moeder wuift even achteloos. 'Slaap lekker.'

Damp wervelt omhoog in de kleine ruimte terwijl de badkuip volloopt. Ze buigt zich over de wasbak, het water als naalden, ze spoelt haar mond en haar neus, de jaap boven haar wenkbrauw. Vlak onder haar rechteroog vormt een gelkussentje vol wijnkleurig bloed een grotesk supermodellenjukbeen. Ze drukt op de gespannen, opgezette huid, krimpt ineen, slikt het vocht door dat haar keel in sijpelt.

De spiegel beslaat en haar vervormde zelfbeeld vervliegt. Ze veegt zichzelf terug. Ze hadden haar erger kunnen toetakelen. In haar benen trilt de paniek. Ze hoest, laat haar hoofd hangen en wacht tot ze de hete vuist van haar maag in haar keel voelt, het wervelende water vol bloedspatten. In plaats daarvan welt er een snik op en schreeuwt ze in de wasbak, vloeit de nacht uit haar weg.

Een klop op de deur gaat op in het gerommel in de wasbak.

'Ik zit in bad,' roept ze.

'Doe open.' Randy's schorre bromstem.

Ze plentst wat water in haar gezicht, pakt een handdoek en houdt de punt voor haar neus en mond, slaat de rest om haar lijf. Ze probeert zo rechtop mogelijk te gaan staan en doet de deur open, houdt hem tegen met haar voet. Ze probeert om Randy heen te kijken, om het lijf heen dat de deuropening vult. 'Waar is ze?'

Hij werpt een blik over zijn schouder. 'In de keuken. Popcorn poffen.'

'Pauze.'

'Wat is er gebeurd? Moet je naar het ziekenhuis?'

'Gevochten.' Ze laat de handdoek zakken, zodat hij haar gezicht kan zien. 'Niets zeggen, oké?'

'Gerry.' Randy kreunt, steunt met een arm tegen de deurpost, laat zijn voorhoofd in zijn handpalm rusten. Zijn hand doet haar denken aan een honkbalhandschoen.

Ze wordt licht in haar hoofd van het staan. Terwijl haar vingers houvast zoeken, knippen haar ogen het flakkerende licht weg.

Randy steekt een hand uit om haar overeind te houden, de honkbalhandschoen op haar schouder. 'Jezus,' zegt hij.

'Ik voel me verschrikkelijk, en ik kan het echt niet hebben als zij nu over de rooie gaat.' Ze heeft hem nog nooit van zo dichtbij bekeken. Zijn gezicht heeft een kalmerende uitwerking op haar, doorgroefd en gehard, maar rond aan de randen. 'Gewoon niets zeggen, oké? En. Dan zeg ik niet dat je bent ontslagen.'

Zijn hand glijdt van haar schouder wanneer hij achteruitwijkt.

'Ik zag je vorige week in die donuttent. Je omcirkelde advertenties.'

'Ik ben op zoek naar een auto.'

'Ze heeft ze om minder aan de kant gezet.'

Zijn neusvleugels sperren zich open. Zijn gezicht doet haar denken aan een stier uit een tekenfilm en ze stelt zich voor dat ze hem meevoert aan een ketting, een grote ring door zijn neus. Randy slaakt een zucht en trommelt met zijn vingers op de deur.

'Oké. Goed dan.' Hij knikt en draait zich om naar de trap. 'Niet vannacht je laatste adem uitblazen, hè...'

Ze doet de deur dicht en schuifelt naar de badkuip. Als ze langs de wasbak komt vangt ze in het waas een glimp op van zichzelf, vreemd, onherkenbaar.

The Hurting krast ijl en schrill uit de platenspeler. Languit op bed, in handdoeken gewikkeld, staart ze naar het plafond. Boven haar ontploft in korrelig zwart-wit de radioactieve paddenstoel van Trinity.

Ze knippert tranen weg en de poster vervaagt, wordt dan scherper. Haar lichaam trilt na van het citroenkruid, en van het na-effect van de inmiddels nutteloze adrenaline. De lucht op haar huid is als schaafijs, dus trekt ze de dekens over zich heen.

Ze hadden haar dood kunnen trappen, haar als een bloederig hoopje op het pad kunnen achterlaten. Een stoet politiezwaailichten, een slaapliedje van sirenes, haar moeder die in elkaar zakt van verdriet. Bedreven als Gerry is om steeds andere beelden ergens voor te schuiven, vult ze het pijnlijke gat met een televisievader. Een vader die midden in de nacht met een geweer de deur uit stormt, of die een honkbalknuppel pakt en de straten afstruint. Die vallen zet met prikkeldraad en spijkers en die een paar maten optrommelt, compleet met kettingen en koevoeten. Een vader die de politie belt en geld neertelt om met een loden pijp achter in het politiebusje te mogen kruipen. Een vader die zichzelf verwijten maakt, die zijn dagen eindigt op de bodem van een whiskyfles.

Ze droogt haar ogen met het laken. Onder de strakgespannen, opgezette huid van haar gezicht voelt ze haar hart kloppen. Er is acht jaar verstreken en haar vader heeft een huis in Santa Clara, een zwembad, een vrouw en twee zoons, een tweeling. Er moet een wonder gebeuren wil hij zichzelf verwijten maken. In plaats daarvan heeft zij Randy, een waardeloze plaatsvervanger, lomp en dom, en zelfs hem kan het allemaal niets schelen, hij is bereid het lot te tarten met zijn waarschuwendende woorden: in haar droom wordt haar luchtpijp geblokkeerd door een slijmerige klodder, doorklieft een versplinterde rib haar hart, sijpelt het bloed uit haar hersenen in de holte van haar schedel.

De poster valt uiteen in deeltjes, de grote wolk verspreidt zich over de verlaten woestijn terwijl kilometers verderop wetenschappers, die al worden achtervolgd door de as-schimmen van kinderen, champagne drinken om hun schuldgevoel te dempen. Ze legt een kussen onder haar nek, spant haar armspieren, zodat ze steken in haar borst voelt opvlammen. De pijn, inmiddels voorspelbaar, laat haar daas en met een leeg hoofd achter. Opnieuw spant ze haar armspieren, stelt zich voor dat haar spieren in de loop van de nacht zullen samenklonteren, zullen uitharden over haar wonden, haar

zullen omsluiten als een wapenrusting van weefsel.

In haar slaap overlijden zou een zegen zijn, een verlossing. Ze weet dat er al aan haar dood wordt gewerkt, de uitkomst van een natuurkundig experiment van vele decennia: een heldere, zonnige dag, een raket aan de hemel. Ze heeft ooit een tv-programma gezien over fobieën, waarin mensen die bang zijn voor spinnen moesten proberen zich een spin voor te stellen, een spin aan de andere kant van de kamer, een spin aan hun voeten, op hun schoot, in hun handpalm, en op de een of andere manier werden ze door die beelden minder bang. Dus oefent ze. Eerst was het een blik vanuit de ruimte, de waterige welvingen van de aarde die zich terugtrokken in een inktzwarte zee, het aardoppervlak uitgetekend tot in de kleinste details, deinende boomtoppen, bergketens als een litteken, zeeën vol witte kopjes, en woestijnkorsten. Alsof het zo is afgesproken stijgen ineens geluidloze vlammenzuilen op. Later stelde ze zich een oude zwart-wittelevisie voor, geluidloze gruweldaden gezien door de camera, verwoestingen ingesloten door het gekromde glazen scherm. Tegenwoordig begint het bij een bushalte.

Haar geest is sluw. Volkomen voorbereid op nachtmerries, verstoringen, giet hij haar in het lichaam van een jongen. Een tengere jongen, zonder spierbundels of stoppels, een geraffineerde verandering die haar uit balans brengt, die haar verhit, van schaamte en van opwinding. Haar innerlijke ik nog altijd haar eigen ik maar teruggebracht tot pure kracht, korte metten gemaakt met al haar rondingen en zwakten.